

לקוטי תורה המבואר

מאמרים
על פרשיות התורה ומועדי השנה

מלוקטים מספרי
תורה אור ולקוטי תורה

ד"ה והניף הבחן אותם
ביאור עניין תנופת הcabשים בחג השבעות

מחולק לכעיפים עם פיסוק מלא
ב哄ופת ביאורים, פיענוחים, הערות וצינונים

פרשת אמר

©
כל הזכויות שמורות
למערכת ליקוטי תורה המבוואר

הרב לוי געלב

עוורך ראשי

הרב משה גוראיי - הרב חיים זקס
הרב משה לינק - הרב משה מירנובסקי
עורכים

בשורה טובה

לשםך ולהוריד אלף שיעורים בחסידות, בתרניא, דרך מצותה,
לקוט"ת וטור"א ועוד, באודיו או בכתב
נא לבקר באתר החדש והmphואר או ציר החסידות
otzerhachassidus.com

לפרטים אודוות מוקדי ההפצה בארץ"ק וכן להשתתף בהזאת ההפצה בארץ"ק
050-4109309
L109309@gmail.com

יו"ל ע"י
לי געלב
(+1) 310-662-3437
RabbiGelb@ChassidusOnline.org

The Ma'amarim of LIKKUTEI TORAH and TORAH OR are copyright by the Kehot Publication Society, a division of Merkos L'inyonei Chinuch Inc. and are reprinted here with permission.

פתח דבר

בעזה"י

בשבח והודיה לה', מוגש בזה לפני ציבור הלומדים, מאמר "ד"ה והניף הכהן אותן" בסדרת "לקוטי תורה המבוואר", שהוא פירוש וביאור על מאמרי חסידות דפרשיות השבוע ומועד השנה, מלוקטים מספרי תורה אור ולקוטי תורה לרביינו הזקן נבג"מ זצוקלה"ה. ומטרתו להקל בלימוד ה'חסידישע פרשה' בכל שבוע.

הביאור מבוסס על המאמרים המייסדים על דרוש זה וכן על עוד 'הנחות' מאותו הדרוש (כגון: מספר מאמרי אדמו"ר הזקן, תורת חיים, מאמרי אדמו"ר האמציע, אור התורה וכו'). כמו כן נכתבו "ביאורי מושגים" - הסברה וחבה של מושגים יסודיים בחסידות, המופיעים במאמר.

אם ביאורי המושגים מייסדים על מיקומות אחרים בד"ח אשר שם מבואר העניין בארכיות וביאור יותר (כידוע ש'דברי תורה עניים במקום אחד ועשירים במקום אחר).

כפי שנראה לעין הקורא, נשתרפו הקונטראסים בתוספת מרובה על העיקר ממה שהוא, בעריכת המאמרים ע"י צוות משפיעים שח"י, עימוד ועיצוב חדש, וגם הגהה יסודית שהיא נקי ומונפה מכל טעות הדפוס, ועוד הרבה תיקונים אשר כל הרואה יאמר ברקאי.

לבקשת רבים, ניתן לקבל הקונטראסים מדי שבוע בשבוע באימייל, לקבלת נא לשלוח אימייל
RabbiGelb@ChassidusOnline.org

כבר אמר דוד המלך ע"ה "שגיאות מי יבין", יתכן כי נפלו אי הבנות בעניינים המבוalars או טעות הדפוס וכדומה. על כן שטוחה בקשה בפני ציבור המעניינים בקונטרס - לשלוח את הערותיהם ונתקנים בבוא העת א"ה.

כתובת לשלוח הערות: **RabbiGelb@ChassidusOnline.org**

ויה"ר שנזכה לקיום הייעוד "כי מלאה הארץ דעתה את ה' כמים לים מכסים", ונזכה לשם גודל תורה חדשה, "תורה חדשה מأتاي תצא" (ישעה נא, ד), במהרה בימינו ותיכף ומיד ממש. המאמרים של ללקוטי תורה ותו"א שייכים להוצאת קה"ת ונדפס ברשותם, תשוח"ח להם.

י"ג איריר תשע"ז

ברכת שבתא טבא

לי געלב

ד"ה והניך הכהן אורתם

ביאור עניין תنوפת
הכושים בחג השבעות

תוכן המאמר

פרק א

ענין הקרבנות ממין הבהמה, ובפרט מן הכבשים ז

פרק ב

כבשי תමוד וכבשי עזרת יב

פרק ג

שתי הלחם - תורה שבכתב ושבבעל פה יז

פרק ד

שתי הלחם "חמן תאפינה" כ

פרק ה

כבשי עזרת - שלמים הנאכלים ככ

ב"ה. לקו"ת פ' אמר, ד"ה והנִיף הַכֹּהן אָתָם וו' [לו', א – לו', ג]

פרשה אמר

וְהנִיף הַכֹּהן אָתָם עַל לְחֵם הַכּוֹרִידִים תְּנוּפָה לְפָנֶיךָ הוּא עַל שְׁנִי כְּבָשִׂים ל' א ב'ו'. ואיתא בוגרא שהלחם מלמעלה בו', שמניף הכבשים עם הלחם ביחד. ולהבין עניין זה והתחברות זו להיות הכבשים עם הלחם בתנופה. הנה נודע כי תכלית כל הבריאה להיות הייש בטל לאין, ובכל עולם נמשך ביטול הייש לפיה מדריגתו, והנה עיקר הביטול הוא להיות בטל ונכלל ממש באור

עם הלחם בתנופה.

יש להבין הטעם על פי פנימיות העניינים למה שמניפים את הכבשים והלחם יחד⁴.

[ומתחילה יבאר, מה היא תוכנות המיוحدת של 'כבשים', ומה הוא עניין הקרבן שבא מן הכבשים]:
הנה, נודע⁵ כי תכלית כל הבריאה להיות הייש בטל לאין.

ירוע שטורת בריאת העולם היא בכדי שהיא שתהיה מציאות יש' שבטלה אל האין⁶.

ובכל עולם נמשך ביטול הייש' לפיה מדריגתו. בכדי שהעולם והנבראים – שהתחווותם היא באופן של יש' ודבר נפרד ממנו ית' – יבטלו מה'יש' שלהם, ובזה תתקיים "תכלית כל

¹ 'ב'יאור' למאמר זה – מופיע בלקוטי לאחר המאמר. כתיבת הב'יאור נעזרנו במקורות הנ"ל.

² ויקרא כג, כ.

³ מנחות סב, א.

⁴ וע"פ מה שייתבראר יוכן ג"כ הטעם מה שהלחם מלמעלה. ראה גם וו"א בשלה טו, ב. לקו"ת נשא כא, ב.

⁵ כלומר: כוונת הבריאה היא שתהיה מציאות כזו שמצד גדרה היא יש', ואני מיוحدת באקלות, ועפ"כ גם היא תהיה בטלה לאקלות (מה שאין כן הספרות העליונות דעתיות, הן מיוודות וככלות באורו ית' בעצם הויתן,

פרק א

ענין הקדיבות ממין הבהמה, ובפרט מן הכבשים

"וְהנִיף¹ הַכֹּהן אָתָם עַל לְחֵם הַכּוֹרִידִים תְּנוּפָה לְפָנֶיךָ הוּא עַל שְׁנִי כְּבָשִׂים ב'ו"².

[כתב זה מדבר>Aboutות שני הכבשים שמקורבים עם שתי הלחם בחג השבעות – 'בכשי עצרת', והכהן מצווה להניף את שני הכבשים ושתי הלחם]:

ואיתא בוגרא³ שהלחם מלמעלה בו', שמניף הכבשים עם הלחם ביחד.

בוגרא מבואר שתנופת הכבשים נעשית יחד עם הלחם, ובאופן שהלחם הוא מלמעלה, על גבי הכבשים. ולהבין עניין זה והתחברות זו – להיות הכבשים

¹ מאמר זה נאמר בחג השבעות תקס"ה. נדרס (בשנים קלים) גם בס' שני המאורות (לבוב תרמ"ב) כת, א.

הנחת כ"ק אדמור"ר האמצעי – בסה"מ תקס"ח א ע' רמו (להלן: תקס"ח). וראה בהנסמן שם ח"ב ע' מתකלו. מאמרי אדמור"ר האמצעי ויקרא ח"ב, ד"ה להבין עניין שתי הלחם (להלן: מאמרי אדחה"א).

באור התורה ויקרא ח"ב ע' תקדע – חלקו הראשון של המאמר עם הגהות. ובח"ג עמי' תانب – המאמר באריכות עם הגהות (להלן: אואה"ת).

אין סוף ברוך הוא, ומיוحد בו ביהود גמור ואמייתו בתכלית היחוד, כחתאחות אברוי הנוף בנפש החיונית השורה וمتלבש בתוכם, שאין להם חיות אחר מבלעדי חיות הנפש, ולכון האברים נשמעים לרצון הנפש בביטול והחתאות גמור. וכך תהיינה בחות נפש החיונית בטלות ונכללות ממש באור אין סוף ברוך הוא השורה ומקייף על נפשו⁴. אך הנה בטבע האדם בתולדרתו אין כמו

עדין אין זה "עיקר הביטול".

"עיקר הביטול" הוא - כאשר הנברא אינו מרגיש את עצמו כמציאות עצמאית, וממילא - אין לו כל רצון עצמי, הרצון היחיד שקיים הוא רצונו של הקב"ה.

והודוגמא לביטול זה הוא ביטול איברי הגוף לרצון הנפש.

איברי הגוף - אין להם מציאות עצמאית וחיות משל עצמם, וכל חיותם היא מהנפש המהיה אותם. וכן, ביטול איברי הגוף לרצון הנפש הוא בדרך מילא, בלי צורך במצווי, "מיד שעולה ברצונו של אדם לפשט ידו או רגלו הן נשמעות לדרכו תכך ומיד, בלי שום ציווי ואמרה להן (תניא פרק כ"ג)".¹⁰

ובך תהיינה בחות נפש החיונית בטלות ונכללות ממש באור אין סוף ברוך הוא השורה ומקייף על נפשו⁵.

הגנות צמה צדק

א. ועיין מ"ש בלקו"ת דרושים לשמיינ עצרת, על פסוק וחקרבתם עולהasha (צב, ד).

אך הקב"ה עושה שלום ביניהם, דהיינו ע"י גילוי שמתגלה בהן הארה רכה והשפעה עצומה מאד מאור א"ס ב"ה, ואזיו המdotות נגידות של מיכאל וגריאל בטלים באורו יתברך המPAIR להם בבחוי גיליי" (ע"פ תניא אגה"ק יב).⁸ כי בכדי לבטל עולם נזוק - די בהמשכה נסוכה יותר (שגם היא למלחה מכלי העולם המוגבל ההוא), ואילו לבטול עולמות נעלמים, צריך להמשך הארה עלוניה יותר, שהיא "בתוספת על המידה" (תקס"ח) של עולם נעלמה זה.

ג. ראה תורה ויריא ג, ג.
ט. בניגוד לבטל העבר אל האדון, למשל. העבר - הוא מציאות נפרדת מהאדון, ולכון צרך שהאדון יצוח

הבריאה", הנה לבד מהאור האלקי שנמשך אליהם להווותם, נמשכת בהם עוד "המשכה מיוحدת מאורALKIBNVERAAMSACHRI HABRADM, SHAMCHMATHAYIBOAW BHEM BCHANAH BITOL HAN"EL (תקס"ח)".⁷

והמשכה זו נמשכת בכל עולם לפי מדריגתו⁸.

[עתה יואר, מה היא ההגדרה העיקרית של 'ביטול הייש לאין':]

ונתנו, עיקר הביטול הוא להיות בטל ונבל מושב באור אין סוף ברוך הוא, ומיוحد בו ביהוד גמור ואמייתו בתכלית היחוד, כחתאחות אברוי הנוף בנפש החיונית השורה וمتלבש בתוכם, שאין להם חיות אחר מבלעדי חיות הנפש, ולכון האברים נשמעים לרצון הנפש בביטול והחתאות גמור.⁹

כאשר הנברא בטל לאקלות באופן שבחרגשו הוא נברא עצמאי, אלא שהוא מקבל על עצמו עול מלכות שמים ומציאות לציוויו של הקב"ה -

וחכלית זו של ביטול הייש לאין נשלהת על ידים).
7. מהותה של המשכה זו היא - המשכה של מעלה מכלי מדרתם של העולמות והנבראים. שכאש מאיר בנברא אור שאינו יכול לקבלו בכליו המוגבלים - הוא בטל מישותו.

דוגמא לזה מובאת בחסידות ממאמר רוז'ל (דברים וכה פ"ה, יב): עושה שלום במורמוני, מיכאל כלו מים וגריאל כלו אש, ועומדין הא צל זה ואני מזוקים זה את זה.
כלומר, שמיכאל שר של חסד הנקי בשם מים, ובחיי אש שטבעה לעולות למעלה היא בחוי הגבורה, הן מדרות נגדיות והפכויות זו לזו. והיינו כשהן בבחוי מדרות לבן.

ביטול זה, ודוגמתו אינו נמצא בנסיבות כלל לבטל רצונו מפני רצון אחרים בבחינת ביטול זה כאילו אין לו רצון אחר כלל, אלאطبع וו היא בבהמה, שכן בטלות ברצון המנהיגם, ולכל אשר יתפוץ יטה אותם, ואינם משנהות את תפקידם, והיוינו, מפני כי שרשון ויסודתן בהררי קדש היא מדיניות עליונות באור אין סוף ברוך הוא, ושם הן בבחינת ביטול באור אין סוף ממש,

בני אדם זה עם זה - אינו במצב שיבטל האדם את רצונו למצוון חבירו בביטול עצום כזה כאילו אין לו רצון אחר כלל.

אללאطبع וו היא בבהמה, שכן בטלות ברצון המנהיגם, ולכל אשר יתפוץ יטה¹¹ אותם, ואינם משנהות את תפקידם.

בהמה אנו מוצאים שהיא בטלה בטבעה לאדם המנהיג אותה באופן שאין לה כל רצון עצמאי. "וכנראה בטבע הבהמות, שתיכף ומיד יכנסו לאדם לילך לכל צד ולכל אשר יחפץ האדם יטה אותם, ואין משנהות תפקידם, כי זה טبع בראיותם" (חק"ה).

נמצא, שמדובר בבהמה מתבטהת ומשתקפת תוכנות 'עיקר הביטול', שלמתבטל אין כל רצון עצמאי, ואינו נוצר לציווי.

[ומබאר את הסיבה והשורש להה:]

והיוינו, מפני כי שרשון ויסודתן בהררי קדש היא מדיניות עליונות באור אין סוף ברוך הוא, ושם הן בבחינת ביטול באור אין סוף ממש.¹² שורש הבהמות הוא במדרגות גבותות מאד, שכן בטלות לאלקות בביטול עצום,¹² ומושם כך,

גם בעבודת האדם, עיקר ושלימות הביטול הנדרש ממנו הוא שייהיו כוחות נפשו החיונית בטלים לאלקות כמו הבלתי זו של אברי הגוף להנפש, היינו "להיות ביטול עצמותם למגורי", שלא להיות רצון אחר כלל רק רצון ה" (לק"ה דרישם לשם"ע צב, ד - ציין בהגתה ה"ז כאן), בדוגמה אברי הנפש שאין להם רצון אחר משליהם, אלא כל רצונם הוא רצון הנפש.

אך, הנה בטעמם האדם בתולדתו אין כמו ביטול זה, ודוגמתו אינו נמצא בנסיבות כלל לבטל רצונו מפני רצון אחרים בבחינת ביטול זה כאילו אין לו רצון אחר כלל.

אף שאכן נדרש מהאדם להגיע לעיקר הביטול, שהוא התכליות כוחות נפשו החיונית באופן שאין לו רצון משלו כלל, מכל מקום, ביטול זה אצל האדם אינו בטבע בריאותו, והוא מגיע לביטול כזה רק ע"י עבודה ה" ביגעה גדולה לבטל את כל רצונותיו למגורי. כי תוכנותו של אדם על פי הטבע היא - שהוא 'בר דעת' ובעל בחירה, ו'הבחירה הוא בחיי' הפירוד לעצמו, שיבחר מה שירצה הוא דוקא, ולא יבטל לגבי זולתו (חק"ה). ולכן בטבע ההגנת

הנחות צמח צדק

ב. ועיין מ"ש בלק"ה פ' עקב על פסוק ויאכילד את המן (יג, ג-ד), בעניין בהמה רבה שלמעלה מادرם.

- הנה ביטול עצום זה הוא בעולםות העליונים. משא"כ בעולמות התחתונים, ובפרט בעולם הזה, אף שם בהם נמשך אור אלקי לפועל בהם ביטול היש, מכל מקום אינו באופן של 'עיקר הביטול'.

אותו וירוה לו לפעול כהוראותיו.

11. ע"פ משלו כא. א.

12. כמובן, מה שנחבר לעיל ש'עיקר הביטול' הוא להיות בטל ונכלל ממש, כאיברי הגוף הבטלים לרצון הנפש

אלא שנפלו למטה מטה מדרגת האדם, ונמשך בחינת ביטול למטה תחת יד האדם. והוא עניין הקרבנות שהיו מקריבין הבהמה על גבי המזבח, ועולה חיותה במקורה ושרצה, שהוא בחינת ביטול ממש באור אין סוף ברוך הוא, והקרבנות היו מן הבקר וממן הצaan מכל הבהמה, ולא מן החיות, שבבהמה יש בה ביטול יותר מן החיה, וכן מכל הבהמה נבחרו כבשים על פי הרוב,

גבוי המזבח, ועולה חייתה במקורה ושרצה, שהוא בחינת ביטול ממש באור אין סוף ברוך הוא.

זהו עניין ומטרת הקרבת הקרבנות ע"פ פנימיות העניינים, שעל ידי הקרבת הבהמה על המזבח עולה חיות הבהמה מירידתה למטה בגוף הבהמה, ונכללת בשרשא ומכוורת בעולם העליון הבטול בביטול מוחלט לאור אין סוף ב"ה, עיקר הביטול.¹⁵

[על פי זה יתברר מודיען הקרבנות באים מן מבהמה דוקא, ולא מן החיה:]
והקרבנות היו מן הבקר וממן הצאן¹⁶, מכל הבהמה, ולא מן החיות.¹⁷ שבבהמה יש בה ביטול יותר מן החיה.
הקרבנות היו מן הבקר וממן הצאן דוקא, היינו מני בהמה דוקא, ולא היה. "לפי שהבהמה יש בה בחינת ביטול יותר מן החיה, לנראה בטבע החיה - שאינה נכנעת כל כך בטבעה כמו הבהמה, כדיוע (תקס"ח)".

וכן מכל הבהמה נבחרו כבשים על פי הרוב,

14. וככלל הידוע: כל הגבואה ביותר - יורד למטה יותר, וכמשל חומת אבני שנספה, שהאבנים העליונות יותר נופלות למרחוק יותר. וכך גם בנדוד"ד, ככל שרשוש של דבר נעלם יותר - כך הוא נפל למטה יותר.

15. ובזה נשלה קwonת הבריאה לבטול יש לאין כנ"ל, שחיות הבהמה הגשנית עולה למכוורת, ומתבטלת בביטול נעלם זה.

16. ראה ויקרא א, ב.

17. זבחים לד, א.

הרי גם כפי שנשתלשלו ויירדו למטה ונתלבשו בבהמה גשמית - ניכר בבהמה טبع הביטול ביותר.

משא"כ שורש נפש האדם הוא בדרגת נמורכה יותר, ומאחר שגמ' בשrho אין שם ביטול כל כך נעלם, נשתלשל כל גם בטבע נפש האדם למטה, שאין בו בטבע תולדתו ביטול בתכלית.¹⁸

אלא שנפלו למטה מטה מדרגת האדם, ונמשך בחינת ביטול למטה תחת יד האדם. למרות שברשותן הבהמות גבוזות יותר מהאדם, כנ"ל, מכל מקום בירידתן למטה נפלו למטה מדרגת האדם.¹⁹

ולכן, חכונת הביטול המוחלט שישנו בבהמה מתבטא בפועל ממש בביטולו לאדם דוקא (אף שברשותה - הבהמה נעלמת יותר מן האדם), לפי שבירידתה למטה - האדם הוא למעלה ממנה.

[לאחר שתבוארה המעליה שייש ב'בהמה'
- יבהיר על פי זה את עניין הקרבנות מן הבהמה:]

זהו עניין הקרבנות, שהיו מקריבין הבהמה על

וכמ"ש לעיל בהמאמר ש"בכל עולם נמשך ביטול הייש כפי מדרגתו".

18. שרש נפש הבהמות הוא מעולם ה'תוהו', שלמעלה משורש האדם שהוא מעולם ה'תיקון' (ולכן האדם מקבל חיותו מאכילתבשר החיה והצמח, כי היה החיו והצומח היא למעלה ממנו, כמבואר בכמה דוכתי). ובעולם התהוו שם מאירים "אורות מרובים", הרוי הביטול אליו ית' הוא ביטול עצום, למעלה מהביטול שבעולם התקיון - שורש נשמת האדם.

שנמשך בהם בחינת הביטול יותר, כי הבקר, פניו שור מהشمאל, בחינת גבורות, וגם שור מנגה בקרנו, ועיזים הם גם כן בחינת גבורות, אבל הכבשים הם בחינת רחמים, והכשבים הפריד יעקב, שכשבים הם בבחינת מודתו של יעקב בחינת רחמים, כי הכבשים יש להם קול רחמנות שמעורר רחמים, והיינו, לפי שמקורות ושרשם הוא מדריגת עליונה יותר, שהוא מקור הרחמים. ולכן לא בונפלת החיות למטה נמשך להם הקול שמעורר רחמים, וגם הם חלשים

אבל הכבשים הם בבחינת רחמים.

בניגוד לבקר ועיזים שהם מחייבי הגבירות, הנה הכבשים הם מחייבי הרחמים שהוא תכונה של ביטול, היפך הישות שמהגבירות.

[ומביא מקור להשייכות בין כבשים לבני רחמנות:]

"והכשבים הפריד יעקב"²¹, שכשבים הם בבחינת מודתו של יעקב, בחינת רחמים.²² יעקב עניינו ספירת התפארות, שהוא מידת הרחמים. ומהפסקוק "והכשבים הפריד יעקב" רואים שיש שייכות בין יעקב לחייבי הכבשים.²³

כי הכבשים יש להם קול רחמנות, שמעורר רחמים.

[והשורש והסיבה הפנימית לכך:]

וחיינו, לפי שמקורות ושרשם הוא מדריגת עליונה יותר, שהוא מקור הרחמים. ולכן, בונפלת החיות למטה, נמשך להם הקול שמעורר רחמים.

מה שקיים הכבשים מעורר רחמים, הוא כי שרשן הוא מדריגת 'מקור הרחמים'.

ב), וכן רוב העיזים הם שחווות, להווות על מדריגתם וכו'.

21. בראשית ל, מ.

22. ראה תניא פרק מה.

23. ביאור לשון הפסוק "והכשבים הפריד יעקב" - יתבהיר לךמן.

שנמשך בהם בחינת הביטול יותר.

במין הבהמה גופא, רוב הкровניות הם מן הכבשים¹⁸ ולא משאר מיני הבהמה כמו בקר או עיזים, כי בכשבים קיימת תוכנת הביטול יותר מאשר בהמות. "וכנראה לעין הרואה בטבע הכבשים שהן נכענין בטבען יותר מכל הבהמות" (תקס"ח).¹⁹

[ומוסיך לבאר הטעם הפנימי למה באמתה – הכבשים נכענין בטבען יותר מאשר בהמות – והוא מצד הראש שממנו נמשכו:]

כי הבקר, "פני שור מהشمאל", בחינת גבורות. ונם שור מנגה בקרנו.

אוודות חיות הקודש שראה יחזקאל נאמר בפסוק¹⁹ "פני שור מהشمאל". ומובואר בקבלה ובחסידות, שחייבי זו של 'פני שור' היא השדרש לנפש השור שלמטה. ובחייבי 'shmali' היא גבורות. ולכן אנו רואים בשור הגשמי שהשתלשל מ'פני שור' – שטבעו הוא טבע הגבירות, שמנגה בקרנו.

ותכונה זו היא חייבי ישות, היפך עניין הביטול.

ועיזים הם גם כן בחינת גבורות.²⁰

18. ראה כרויות כח, א.

19. יחזקאל א, ג.

20. בספר המאמרים תרכ"ט עמ' קיח: עיזים הגם שהם מותרים באכילה מ'ם הם מחייבי גבירות קשות, וזה שהעיזים נקראים בשם חזק "ברישא חזוכה" (שבת עז,

בטבעם כתולדותם, והרי ניכר ומורגש בהם טبع הביטול²⁴.

והנה, בנסיבות החיות למטה בגשמיות נקראים בשם כבשים, ה'ב' קודם לש"ז, כי ה' רומו לבחינת חכמה, בחכמה יבנה בית, והש"ז רומו לג' קווין

ויבאר את החלוק בין שני כבשי התמיד לשני
כבשי עצרת - שיש בהם עניין מחודש
שטעונים תנופה.

וכדי לברא את עניינים של כבשי התמיד
יחזר תחלה ויבאר היטב את הפסוק "והכבדים
הפריד יעקב".

ומתחילה יברא את חילופי הלשונות 'כשב'
[כשב']

והנה, בנסיבות החיות למטה בגשמיות נקראים
בשם 'כבשים', ה'ב' קודם לש"ז. כי ה'ב'
רומו לבחינת חכמה - "בחכמה יבנה בית"²⁵,
והש"ז רומו לג' קווין המסתעפים ונמשכים
למטה.

כאשר היהות הכבשים נמשכה מקורה העליון
וירדה למטה בגשמיות - איזי הם נקראים 'כבשים'
- ה'ב'ית שבתיבה קודמת לש"ז, להורות על כך
שהבי'ית היא לעלה במדרגה מהש"ז.

והענין בזה, ה'ב' רומו לבחינת החכמה,
וכרכיב "בחכמה יבנה בית"²⁶. והאות ש"ז
שהיא שלשה קווים רומיות לבחינת המידות,
שעיקרן הם שלשה - חסד גבורה תפארת²⁷.

הגחות צמה צידק

ג. וגם הכבשים יש בהם צמר שכחוב בוחר נдол חלק א' רמ"ב ע"ג על פסוק (בראשית ד'
ד) "וחבל הביא נם והוא מבכורות צאנרו" - "מחשבתי הוה בהזו אתר דאתמר ביה ועתיק יומין יתר ב' ושער
רישיה בעמר נקא, וקדוש ברוך הוא מהשbeta מא צראפה למשעה, ובנין דא קביל ליה וכו". ועיין מ"ש לקמן
בלקו'ת פרשת פנחים על פסוק צו את בני ישראל בו (עוז, ז). ועיין במשנה סוף פרק ו' דבריות ועיין בודר
משפטים קב"ה א'. ועיין מ"ש במקום אחר על פסוק שעדר בuder העוים שנלשו בו).

שנים (וראה בה'ב'יאו) שנדרפס בלקו'ת - הטעם שכן
נמנים רק ב' הבדיקות חכמה ובינה, ולא הבדיקה השילשית
מג' המוחין - מוח הדעת).

26. ואות ה'ב' שבתחלת התיבה - מורה על בח' הכתבר
(תקס"ח).

וענין הרחמים, שמורה על הכנעה וביטול
היפך היחסות והפירוד, שרשו בבחינה עליונה יותר,
שבה מאייר עיקר הביטול.

וגם הם חלשים בטבעם כתולדותם, והרי ניכר
ומורגש בהם טبع הביטול²⁸.

ולכן ג'כ' ניכר בהם טبع הביטול יותר מאשר
בהתמות, כי ככל שהעולם נעלם יותר נמשכת בו
יותר ההאהרה מלמעלה הפעולה בו ביטול הייש,
מכובואר לעיל. ומכיון ששושן הכבשים נעלם
משאר הבהמות, ושם יש ביטול עליון יותר - הרוי
הדבר ניכר בטבע הכבש שיש בו יותר ביטול.

ולכן נבחנו הכבשים לקרובנות (על פי הרוב),
כי ענין הקרבנות הוא להעלות את חיות ונפש
הבהמה לעלה לשרצה בבחינת ביטול ממש
לאור אין סוף, כנ"ל, וענין הביטול קיים באופן
מיוחד בכבשים.

פרק ב

כבשי התמיד וכבשי עצרת

[בפרק הקודם נתבאר ענין הקרבן מן
הבהמה, וקרבן כבשים בפרט. בפרק זה ימשיך

24. משליל כד, ג.

25. "וכיידוע בענין בית' ד'בראשית', שהוא בח' החכמה"
(תקס"ח).

עוד ענין בזה: במוחין יש שתי בחרינות עיקריות -
חכמה ובינה, והן הנרמזות באות ב' המורה על המספר

המסתעפים ונמשכים למטה, מה שאין כן כשהם למעלה במקורם הם אחדות אחר, נקרא כ"ב, הש"ז קודם לבי"ת, שהש"ז הוא מדרות עליונות של מעלה מהחכמה ושביל, ונקראים בזוהר טורי חשוכא²⁷. אך, והכשבים הפריד יעקב, שיעקב הוא המשיך בחינת הכתבים מבחןיהם ומדריגתם שבמקורם לבחינת הפירוד, שייהי נשך בחינת הביטול גם

כפי שהן למטה מהשכל, שנקרואות 'טורני נהוראי'
— הרי אור.

והביאור: הרים — הם המדרות. והמדרות כפי שהן למעלה מן המוחין נקראים הרי חושך — כי דבר שאינו מושג הוא בבחוי 'חשוך', שאינו מאיר בשכל, והוא למעלה מהשגה, והרי זה מורה על גודל רוממותו.

[על פי זה יתברר עתה את הפסוק
"והכשבים הפריד יעקב":]

אך, "והכשבים הפריד יעקב", שיעקב הוא המשיך בחינת ה'כשבים' מבחןיהם ומדריגתם שבמקורם לבחינת הפירוד, שייהי נקרא בשם 'כבשים'.

הגנות צמה צדך

ד. ועין במה שמכואר בתורה או רשות תולדות (יט, א) בביאור על פסוק מים רבים בשיר השירים, בעניין דעת עליון, ובליך²⁸ שיר השירים ד"ה שנייך בעדר (לו, ד).

מה שהאדם אוהב את הקב"ה בגל שמתבונן בטובו וחסדו, ומה שמתעורר ביראה אליו בגל שמתבונן ברומותו — הם שני עניינים שונים.

משמעותו של אהבה אל הobar. וכן כמשמעות גודלו ורוממותו של איזה עניין או איזה אדם — מתעורר ביראה כל דבר הגדול והמורום. וכך הוא גם במנשך למעלה במצוותו של הקב"ה, שהן נמשכות כביכול מן המוחין דאצילות.

30. ראה זהר פנחס רמט, ב.

ולכן ה'יבית' קודמת לש"ז, כי כך היה השתלשלות המדרגות שהמידות נמשכות מן החכמה²⁹.

מה שאין כן כשהם למעלה במקורם הם אחדות אחד, נקרא 'כש"ב', הש"ז קודם לבי"ת, שהש"ז הוא מדרות עליונות של מעלה מהחכמה ושביל. בלבד מהמידות הנמשכות מהחכמה, ישנן גם מידות שכתר³⁰, שהן למעלה מן המוחין.

ושם נקראו 'כשבים', הש"ז קודם לבי"ת, המדרות (ש"ז) כפי שהן למטה מהשכל (בי"ת).

ונקראים בזוהר³¹ 'טורני חשוכא'. המדרות כפי שהן למעלה מהשכל נקרואות בזוהר טורי חשוכא — הרי חושך (לעומת המדרות

27. בנפש האדם — המדרות נולדות מה התבוננות השכל (ראיה תניא ריש פ"ג),ճכאר משיג בשכלו טוב הדבר — מהעוזות בליבו אהבה אל הobar. וכן כמשמעות גודלו ורוממותו של אהבה עניין או איזה אדם — מתעורר ביראה כל דבר הגדול והמורום. וכך הוא גם במנשך למעלה במצוותו של הקב"ה, שהן נמשכות כביכול מן המוחין דאצילות.

28. ונתבאר כאן בהמאמר שבדרגא זו המדרות הן "אחדות אחד".

נקודות הביאור בעניין זה: המידות שנולדות מן המוחין — כל מידה היא עניין בפני עצמה, ונולדת מהשכל מיחודה שמעוררת את מידת המוסיפות זו דוקא; הינו, שאין זו משיכת הנפש מצד עצמה, אלא שיש טעם חיצוני שהאדם השיגו בשכלו, והוא שמביא את התעוורויות המידה. ולכן,

בועלם דפּרוֹדָא, את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבבים כו'. והענין, כי בוקר הוא בוקר דאברהם, בחינת חסר עליון שמתפשט או ר אין סוף ברוך הוא לעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תבלית, והנה בהתפשטותו למטה מדרכינה, בירידות המדריגות בדרך השתלשות והתלבשות, יש ניקח ואחיהו לקליפות וסתרא אחרא לינוק מהקדושה בחינת אהלי קדר, וכמו שאמר אברהם לו ישמעאל יהיה לפניך, וצריך להקדים כבש

השני תעשה בין הערבבים כו'''³².

המשמעות הפנימית של כתוב זה הוא, שעל ידי הכבש دائم של שחר - "תעשה בבוקר", ועל ידו יתוקן בחיי הבוקר, כי פירוש "תעשה" הוא לשון תיקון³³. וכן על ידי כבש התמיד השני יתוקן בחיי 'בין הערבבים'.

והענין:

כי 'בוקר' הוא בוקר דאברהם, בחינת חסר עליון³⁴, שמתפשט או ר אין סוף ברוך הוא לעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תבלית³⁵. או ר היום מורה על בחיי החסד, כי הוא עניין של אור וגילוי, היינו שמאיר 'שמש הווי'. ובcheinת חסר זו נקראת בזוהר 'חסד דאברהם', והוא חסרו של הקב"ה שאינו לו קיזבה, ולכן יורד למטה מטה עד אין חכלית.

והנה, בהתפשטותו למטה מדרכינה אחר מדרכינה, בירידות המדריגות בדרך השתלשות והתלבשות – יש ניקח ואחיהו לקליפות וסתרא אחרא לינוק מהקדושה, בחינת "אהלי קדר"³⁶. מחמת המשכת החסד בלי גבול למטה מטה – יכולים גם הקליפות לינוק ממנה.

ענינו של יעקב הוא 'להפריד' את ה'כשבים', היינו, להמשיך את בחיי ה'כשבים' (המדות כפי שהן לעלה מהמוחין) ממדרגות העולונה שם הם "אחדות אחד", ולהורידם לחיי הפירוד, להיות בבחינת 'כשבים' – מידות שלמטה מן השכל.

[ותכלית הכוונה בירידה זו -]

כדי שייהי נשך בוחנת הביטול גם בעולם דפּרוֹדָא³¹.

הכוונה בהמשכה זו היא, שייהי עניין של 'ביטול' גם למטה, בעולם הפירוד. וכך שנותבר בתחלת המאמר שזו היא כוונת הבריאה, להיות ביטול הייש' לאין.

[ועתה יבהיר, אשר המשכה זו (המשכת הביטול במקום הפירוד) היא היא עבותות שני כבשי התמיד, של שחר ושל בין הערבבים.

ונקודות הדברים: 'בוקר' ו'בין הערבבים' מורים על המידות המהוללות 'חסד' ו'גבורה', ע"י הקربת כבש התמיד היו ממשיכים את בחו' הביטול בשתי המידות האלה, גם כפי שהן נפרדות זו מזו:]

"את הכבש אחד תעשה בבוקר, ואת הכבש

³⁴ ראה זהר בראשית מז, ב. מאמרי אדרה"ז על פרשיות התורה ח"ב ע' תקפ, ושם.

³⁵ ראה ז"ח יתרו לד, ג. ת"ז תי"ט (מ, ב).

³⁶ שה"ש א, ה. ראה לקוטי שה"ש י, א.

³¹ ראה זהר בראשית כב, א.
³² במדבר כח, ד.

³³ כדפּריש"י עה"פ (בראשית א, ז) ויעש אלהים את הרקיע - תקנו על עמדו.

שהוא בוחנת ביטול בבחינת רחמנות, שלא יומשך או ר אין סוף ברוך הוא רק בבחינת ביטול, להיות או ר אין סוף שורה ומתרגלת במני שבטל אליו דוקא.³⁷ ואת הכבש השני תעשה בין העربים, זמן שליטה מدتו של יצחק, בוחנת גבירות, להמתיקן כו'. והמשכו בוחנת ביטול זה, ב' בכשים בבחינת בוקר

לקלייפות ממידת החסד.

ומשכה זו של ביטול במידת החסד, היא ע"י הכבש שמקבילים בוקר, וזה שמשין]: וציריך להקדים³⁸ כבש, שהוא בוחנת ביטול בבחינת רחמנות, שלא יומשך או ר אין סוף ברוך הוא רק בבחינת ביטול, להיות או ר אין סוף שורה ומתרגלת במני שבטל אליו דוקא.³⁹ ח' פועלות הקربת הכבש היא, שע"ז יומשך הביטול ממקומו ושרשו העליון של הכבש - אל עולם הפירוד.

ועל ידי זה, ההמשכה ממדת החסד תהיה רק לבחינת הקדושה שבטלה לאלקות, ולאלקות, ולא לקליפות שם יש ודבר בפני עצמו.

ועל זה נאמר "תעשה בוקר", הינו שע"ז מתקנים את בחיי הבוקר, מידת החסד, שוגם כשהיא מידה נפרדת של חסד דוקא, לא ינקו ממנה הקליפות.

[ועתה יברר הפעולה שע"י הקربת כבש התמיד של בין העربים:]

"זאת הכבש השני תעשה בין העARBים"⁴⁰, וכן שליטה מدتו של יצחק, בוחנת גבירות,⁴¹ להמתיקן כו'.

הנחות צמה צדק

ה. ועיין מ"ש בפרשת (וירא) [לך לך] על פסוק אנכי מן לך. ועיין בוחר בכל דף ר"ד ע"ב. ובוחר סוף פרשת מקין דף ר"ג.

40. במדבר כח, ד.

41. ראה פרדרש שער הכנויים (כב), פ"ד. מאמרי אדרה"ז על פרשיות התורה ח"ב ע' תקפ, וש"ג.

והמשכת החסד לקליפות נקראת בחיי 'אהלי קדר'. אהל - רומו לאור מקיף (כמו האهل ב�性ות, שמקיף על הדברים שנמצאים בו), והינו או ר אלקי בלי גבול שהוא למעלה מהתלבשות פנימית בעולם אלא מקיף עליהם מלמעלה; קדר - מלשון קדרות וshoreot, מורה על הקליפות. ו'אהלי קדר' מורה על אופן המשכת החסות לקליפות, שהוא השפעה מהקדושה בבחין' מקיף, "כ' הסט"א אינו יכול לקבל את הקדושה בבחינת גילוי פנימית רק בבחינת מקיף . . . הקדושה מהיה לסט"א הוא רק מרחוק. וזהו עניין אהלי קדר, אהל דוקא (לקו"ת שיר השירים ביאור לד"ה שחורה אני פ"ה)".

וכמו שאמר אברהם³⁷ "לו ישמעאל יהיה לפניו". מכיוון שבחינתו של אברהם אבינו הוא בחיי המשכת חסד בעלי גבול, لكن מצינו שאברהם אבינו רצה שiomשך חיות גם לשמעאל (קליפה), כי ממדת החסד נמשך גם למטה מטה, ועד שיאנקים ממנה גם הקליפות.

(ובאר, שמטעם זה צריך להמשיך לבחינת החסד גם בחיי ביטול, וע"ז לא תימשך ניקה

37. בראשית יז, ית. וראה תו"א לך יב, א.

38. בס' שני המאוורות הנ"ל (הערה 1): להקדרי.

39. ראה תניא פרק ג.

ובבחינת בין הערכבים, נעשה על ידי יעקב שהוא בריה התיכון המבריח מן הקצה אל הקצה, لكن הפרד' יעקב הכבשים מבחינות כשבים שבו במקורו ורשון, לבחינת כבשים לעלמא דפראודא, להתחלך ב' בחינות ומדרגות שונות.

ובכדי לפעול עילוי זה של המשכת ביטול במקום הפירוד, יש צורך להוריד את המידות ממקורן שם הם מאוחדים כאחד, ולהפרד' אותן. ואז, לאחריו שייהיו המידות נפרדות זו מזו, ומכל מקום יומשך בהם הביטול 'במקום הפירוד' - יתגלה עילוי זה.

לכה, 'הפרד' יעקב הכבשים מבחינות 'כשבים' שהיו במקורו ורשון, לבחינת 'כבשים', לעלמא דפראודא, להתחלך ב' בחינות ומדרגות שונות.

ולכן יעקב הוא הממשיך מקור המידות, بحي' 'כשב', שם המידות מיוחדות כאחד ואין בהם כל פירוד, שמננו יופרדו המידות ויתחלקו למידות נפרדות. וזהו 'והכשימים הפרד' יעקב', שהמשיך את بحي' הכבשים לעולם הפירוד.

ועל ידי המשכה זו שעיל ידה נוצר מקום הפירוד בו המידות נפרדות, הנה דוקא במקום נפרד זה שנוצר ע"י מה שהפרד' יעקב, נפעל העיליי שבמשכת 'ביטול' במקום הפירוד', שאף שהמידות הן עדין מודות נפרדות זו מזו וכל אחת יש לה זמן בפני עצמה (מדת החסד בבוקר ומדת הגבורה בין הערכבים) מכל מקום נעשה בהן بحي' ביטול, וממדת החסד אין יניקה לקליפות הנפרדות

ואילו מצד מדת הרחמים - הרי אף שנרגש שהמקבל אינו ראוי לקבל, מכל מקום בגל התעוררות הרחמים נותנים לו לפנים משורת הדין, ולכן ממנה יכולם הכל לקבל. וזהו שמידה זו מבירה מהן הקצה אל הקצה, שמצד שרשעה העליין שלמעלה מהמידות דחסד וגבורה (שלכן היא כוללת שני המידות, כיופי התפארת הבא מרובי גוונים), היא ממשכת רחמים גם לקצה היכי תחתון.

הכבש השני שנעשה 'בין הערכבים' עניינו הווא להמשיך ביטול בתוך מדרתו של יצחק, מדרת הגבורה.

דרנה, בין הערכבים הווא זמן שליטת מדרת הגבורה, כי חשתת הלילה מורה על גבורה והעדר גילוי האור. וזהו עניין הקרבתה הכבש בין הערכבים, שהוא המשכת הביטול בזמן שליטת מדרת הגבורה, להמתיק את הגבורה, ועי"ז גם ממידה זו לא ינקו הקליפות.

והמשבות בחינת ביטול זה – ב' כבשים לבחינת 'בוקר' ובבחינת 'בין הערכבים' – נעשה על ידי יעקב, שהוא בריה התיכון המבריח מן הקצה אל הקצה.⁴²

הטעם שדוקא בכחו של בחינת יעקב הוא להמשיך ביטול (שהיא המשכה מחי' עליונה, כבשים כפי שהם בשרשם ומקורם, 'כשב'), היינו משום שעיל بحي' יעקב נאמר שהוא "הבריח התיכון המבריח מן הקצה", כלומר, שהוא ממשיך מלמעלה מעלה ועד למטה מטה.⁴³

ולכן בכוחו של יעקב להמשיך ביטול, מבחינת 'כשב', שהוא הקצה היכי נعلاה המאחד עם הקב"ה, גם בעולם הפירוד, בו המידות נפרדות זו מזו ולכל אחת יש זמן שבו רק היא 'שולטה'.

42. עד שמות כו, כה. ראה זהר בשלח נא, ב. תרומה קעה, ב. לקוטי'ת שה"ש, יג, סע"א ואילך.

43. העניין בקצתה הוא: דוקוא ע"י מדת התפארה - שעינה רחמים - נمشך חסד וטوب לכל, גם לקצה התחתון, שמצד שורת הדין אינו ראוי לקבל. כי לעומת מדת החסד המשפעת לכל - מנגדת מידת הגבורה שלא יומשך רק למי שראויה על פי מידת הדין.

אך בשבועות והניף הכהן אותם על לחם כו' על שני כבשים, שמניף את הכבשים למעלה לשרשן ומקורן, בחינת כשבים, להיות בטלים ומוחדים באור אין סוף ברוך הוא ממש.

והיינו עם הלחם. כי הנה עניין תנופות שני הלחם הוא, כי הנה ב' הלחם רומיות לتورה שבכתב ותורה שבבעל פה, כמו שבתו לבו לחמו

פרק ג

שתי הלחם - תורה שבכתב ושבבעל פה

[בסיום הפרק הקודם נתבאר עניין תנופות שני כבשי עצרת, להעלות את בחיה ה'כבשים' לשרשם ומקורם, כפי שהם בתכילת האחדות. ובפרק זה יבאר, מדוע תנופה זו נעשית עם הלחם דוקא (וכמו שדיבק בתחילת המאמר):

והיינו, 'עם הלחם'.

עליה זו של הכבשים להיות בטלים ומוחדים באור אין סוף ב'ה ממש – נעשית עם הלחם, כמפורט בכpective, היינו – על ידי תנופות שתי הלחם, שהיו מוניפים את הכבשים יחד עם שתי הלחם, כן".⁴⁵

[וב כדי להבין עניין זה – איך תנופות שתי הלחם פועלת עלילית הכבשים למקורם – יקדים לבאר עניין שתי הלחם, על מה הם רומיים, ומה עניין תנופות למעלה]:

בי הנה, עניין תנופות שתי הלחם הוא:

בי הנה, ב' הלחם רומיות לتورה שבכתב ותורה שבבעל פה.⁴⁶ כמו שבתו לבו לחמו בלחמי בו".

לאחר ספירת העומר. כדי שבספירה העומר מתנקנים וمبرדרים את כל פרטיה המידות המחולקות, ועי"ז אפשר אח"כ להעלות מידות מבוררות אלו למקורן שבכתיר (ע"פ אורה"ת).

.46. ראה זה"א (השמדות) רס, א.

.47. משליט, ה.

מהקב"ה, וכן במדת הגבורה תהיה 'המתקה הגבורות'.

[ומעתה יבהיר עניין שני כבשי עצרת, והתנופה שמניפין אותו]. נקודת הדברים: בעוד שבכל השנה ממשיכים ע"י שני הכבשים "מלמעלה למטה" – המשכת ביטול ב'עולם הפירוד' שבו(midot נפרדות, הרוי בחג השבעות מניפים את שני הכבשים למעלה, להעלות אותם למקורם בבחיה 'כבשים' שם הם מאוחדות באחדות אחד, بلا שום פירוד:]

אך בשבועות "והניף הכהן אותם על לחם כו' על שני כבשים"⁴⁴, שמניף את הכבשים למעלה לשרשן ומקורן – בחינת 'כשבים' – להיות בטלים ומוחדים באור אין סוף ברוך הוא ממש. בכל השנה המשכת הביטול היא למטה, לפועל את הביטול ב'עולם הפירוד' (ביב' הבחינות, בוקר ובין הערבבים). אבל בשבועות – מוניפים את הכבשים, שהמשמעות הפנימית בכך היא שמעלים אותם למעלה, לשרשם ומקורם העליון, בחיה ה'כשבים', שם אין כל התחלקות בין המידות, והם מאוחדות יחד, כי הן בטלות ומוחדות באור אין סוף ב'ה ממש".⁴⁵

.44. ויקרא כג, כ.

.45. עליה זו שייכת דוקא לאחר שהמידות (כפי שהן למטה במקום הפירוד) מתבררות ונמשך בהם ביטול; ואוזי, לאחר שלימיות הבירור, הן ראויות לעלות למקורן שם הם מאוחדות כאחד. ולכן זמן עליית ב' הכבשים הוא בחג השבעות, שהוא

בלחמי כו', כי הן בחינות גבוחות שיש בתורה שבכתב מה שאין בתורה שבעל פה, והוא עניין הטעמים שבתורה – ורקה, מקף, שופר הולך, סגולתא כו', שהם בחינת ניגון, בבחינת מתיקות ותענוג. ועל זה נאמר וכי שירו חמשה ואלף, ובכללה שירה עמי, שהטעמים הן בבחינת שיר וניגון, לנגן בשירה וומרה מרוב שמחה ותענוג, שהטעמים אלו הם בתורה שבכתב ולא בתורה שבעל

בתושבע"פ. ولكن תושבע"פ שווה במעלתה בתורה שבכתב.

וזהו עניין 'שתי הלחים' – שני לחמים השווים במעלתן:

ישиш בתורה שבכתב מה שאין בתורה שבעל פה, והוא עניין הטעמים שבתורה – 'זרקא', 'מקף', 'שופר הולך', 'סגולתא' וכו' – שהם בחינת ניגון, בבחינת מתיקות ותענוג. ועל זה נאמר⁴⁹ "יוהי שירו חמשה ואלף", "ובכללה שירה עמי"⁵⁰, שהטעמים הן בבחינת שיר וניגון, לנגן בשירה וומרה מרוב שמחה ותענוג.

המעלה המיחודה שבתורה שבכתב הם הטעמיים שיש בה, שהם בחינת ניגון.

והמעלה בזזה הוא המתיקות ועריבות שיש בניגון הטעמים. דהיינו, שבטעמי המקרא מתגלה התענוג שבתורה.

ועניין התענוג הוא מבח'י הכתיר שלמעלה מהחכמה (וכמו שאנו מוצאים אצל האדם, שההתענוג הוא כח מكيف, שאין לו אבר מיוחד בו הוא שורה (כמו החכמה במוח, והמידות בלב) אלא הוא בכל הגוף בשווה. והוא למעלה מן הכוחות הפנימיים שմבח'י החכמה ומטה).

שהטעמים אלו הם בתורה שבכתב ולא בתורה שבעל פה, ואין בתורה שבעל פה שום פירוש

התורה נשלחה ללחם, כמו'ש לכלו לחמו בלחמי'. ועניין 'שתי הלחים' הוא – כי בלחם דתורה יש שתי בחינות, וכמו שנאמר "לחמו בלחמי – ב' לחמים" (קס"ח), ב' בח' בתורה.

כי הן בחינות גבוחות.

עניין הילחס' שבתורה, איןו החכמה שבתורה גרידא, אלא בחינות גבוחות יותר שיש בה, וכפי שיתבאר (עפ' קס"ח)⁴⁸.

[והנה, בבחינת החכמה שבתורה – הרוי לכארה בח' תורה שבעל פה היא למטה מטוריה שבכתב, שהרי היא פירוש על תורה שבכתב.

אמנם ממה שאנו אומרים שיושם בתורה ב' בחינות לחם, וזה הוא עניין 'שתי הלחים' – משמע שם שווים במעלתן.

ויבאר עתה, ש"האמת שששתיהן שוים במעלה, שראי זה לא כראי זה, היינו שיש מעלה בבחינת תורה שבכתב שאינו בתורה שבעל פה, ובתורה שבעל פה שאין בתורה שבכתב (מאמרי אדה"א)".

ואו מצד הארץ הכתיר שלמעלה מהחכמה המאייר בחכמת התורה, ובזזה – יש בחינה מיחודה המתגלית דוקא בתורה שבכתב, ולאידך יש בחינה מיחודה המתגלית דוקא

48. ונرمז גם בזזה שלחם בגימטריא 'מזליא', המורה על הארץ מבחןיו שלמעלה מן החכמה, שמארחות בתורה.

.49. מלכים א ה, יב.

.50. תהילים מב, ט.

פה, ואין בתורה שבעל פה שום פירוש וביאור על הטעמים, לבאר ולפרש לנו שירה זו מאי היא, רק תורה שבעל פה היא פירוש וביאור יסוד המציאות ושורשן, שפירוש וביאור זה הוא בתורה שבעל פה דוקא ולא בתורה שבכתב, כי אין שום מצוה בתורה שבכתב שלא תהיה צריכה לפירוש וביאור תורה שבעל פה, כיצד היה דרכ עשיית המציאות ובאהו אופן, ובשבועות מניפוי ב' בחינות הלוחם למעלה במקורה ורשון, להיות כלולות ומתאחדות באור אין סוף ברוך הוא, כי שם הן מיוחדות בתחלת היחוד, איהו וחיווי חד כו', הוא

ובאהו אופן⁵⁵.

"דנהנה, בתורה שבכתב איןנו מבואר ומפורש שום מצוה איך לעשותה בפרט מעשי", רק דרך כללות בלבד. כמו פרשת ציצית שנאמר 'יעשו להם ציצית', ולא ידוע כלל איך ומה, והרבה מצות יש שלא מבואר אופן עשייתם גם דרך כלל, ואין לך כל מצוה הכתובה בתורה שבכתב שלא תהא צריכה פירוש וביאור בתורה שבעל פה, כי תורה שבעל פה הוא המבואר ומפרש כל מצוה כיצד תהיה דרך עשיית המציאות, ובאהו אופן תוכשר, וכונדיע" (תקס"ח).

וכמו התענוג, גם הרצון הוא כח מקייף, והוא למעלה מהחכמה. שכן אנו רואים אצל האדם למטה שהרצון נמצא בכל הגוף ולא רק באיבר פרטי, וכל האיברים פועלים ומתנענים כפי הרצון בדרך מלא - כי הרצון נמצא גם בהם.

[ולפי כל הנל יבאר ענן תנופת שתי הלחams – תורה שבכתב ובעל פה – למעלה:]

ובשבועות מניפוי ב' בחינות הלוחם למעלה במקורה ורשון, להיות כלולות ומתאחדות באור אין סוף ברוך הוא, כי שם הן מיוחדות בתחלת

וביאור על הטעמים, לבאר ולפרש לנו שירה זו מאי היא, רק תורה שבעל פה היא פירוש וביאור יסוד המציאות ושורשן.

טעמים אלה הם רק לקריאת תורה שבכתב, ולהתורה שבעל פה אין טעמי, ויתירה מזו – אין בתורה שבעל פה שום פירוש וביאור על טעמי המקרא, לבאר ולפרש לנו מהות עניין השירה הזאת ומשמעותה וענינה, כי תורה שבעל פה ענינה להסביר את מצות התורה שהיו מבוארות ומפורשות, משא"כ טעמי המקרא – לא בא בהסביר בתורה שבעל פה. הרי שענין ה'טעמים' הוא עניין המוחד לתורה שבכתב דוקא.

[ונמצא למידים מזה, שיש בתורה שבכתב מעליה יתרה שאין בתורה שבעל פ' (ענין הטעמים). אך מיידן, עצם זה שיש בתורה שבעל פ' הענין דבריו ופירוש – היא מעלה בתושבע"פ שאין בתושב"כ:]

שפירוש וביאור זה הוא בתורה שבעל פה דוקא, ולא בתורה שבכתב, כי אין שום מצוה בתורה שבכתב שלא תהיה צריכה לפירוש וביאור תורה שבעל פה כיצד היה דרכ עשיית המציאות,

הנחות צמה צדק

. ועיין מ"ש בלקוטי פרשת הכרבה על פסוק תורה צוה (צג, ד). תורה אוד על פסוק ויהי מקץ (לא, ג). ולקוטי על פסוק שיר השירים (א, א). ולקוטי במדבר על פסוק ואיה אצלו אמון ואיה שעשועים כו' (יז, ד).

הידוע והוא המדע כו', ובהן ועל ידן מתייחדים גם חיות הcabשים להיות
בטלים בשרשון ומקורן העליון, להיות הכל בבחינת ביטול.
לג

ולבן, בשתי הלחם דשבועות כתיב חמץ תאפינה, שמאחר שמתעללה למקור

בסדר ההשתלשלות, החכמה היא למעלה מהמידות והיא המנהגת את המידות (וכמו שנתברר לעיל בעניין כבש, שהחכמה שהיא בחיה ב"ית קודמת לשין").

ולכן כאשר בוחינת החכמה דתורה, עולה מקורה להיכל בו יתברך, שהוא עניין הנפת שתי הלחם בחג השבעות, הרוי על ידי עליה זו עלות גם המידות למקורן במידות דכתה. וזה עניין תנופת הcabשים תחת הלחם, היינו שע"י עליה החכמה שלמעלה מהמידות מתעללים גם המידות שתחתייה, ועלים להיות ב"ית' כשבים".

[sic]ם: בחג השבעות עלים 'שתי הלחם'
- הארונות הכתר המאירות בבחמת התורה -
למקורים בבחינות הכתר, שם ב' הבחינות מאוחדות בלי פירוד והתחלקות. וע"י עלית
החכמה עלים גם הcabשים שהם המידות].

פרק ד

שתי הלחם "חמצ תאפינה"

בפרק הקודם נתבאר ששתי הלחם מורים על ב' מיני הארט הכתר שבבחמת התורה, ותנופתם בחג השבעות רומזת לכך שהם מתעללים למקורים בבחינת הכתר.
ועל פי יבא בפרק זה הטעם הפנימי לכך
שתי הלחם נאפים חמץ]:

ולבן, בשתי הלחם דשבועות כתיב⁵⁴ "חמצ
תאפינה".

היחות, איהו וחוויה חד כו⁵², הוא הידוע והוא
המדד בו⁵³.

דהנה, מה ששתי האופנים בהארת הכתר - התענג המAIR בטעמים דתוшиб"כ והרצון המAIR בתושבע"פ - הם ב' עניינים שונים הוא רק כאשר הארת הכתר יוצאת להאריך בחכמת התורה דאצילות, שהיא החכמה כמו שנמשכה וננצלת ממנה יתרון.

אך החכמה כפי שהיא בבחינת הכתר לפני שנמשכה וננצלת, שאז היא "כלולה עצמות המrazil (תקס"ח)", הרי שם אין שיק לך לחלק ולומר שיש בבחינות שונות, ובבחינות השונות שכתר

הם כאחד ממש עם הקב"ה עצמו.
וזה עניין הנפת שתי הלחם, שבחג השבעות ציווה ה' להניף ולהעלות בוחינת שתי הלחם דשתי תורה הנ"ל למלחה מעלה (תקס"ח), והיינו שייעלו מן התורה כמו שהיא בחכמה הגלואה (שהה הארת הכתר נחלקת לב' בוחינות שונות וחולקות זו מזו, המאירות בתורה שבכתב ובתורה שבבעל פה), למקורו התורה כמו שהיא כלולה במאצל, שאז ב' הלחמים של התורה הם עניין אחד המיחיד בו ית' ש"הוּא וחכמתו אחד".

[ועל פי זה יובן מדוע עליית הcabשים לשרשום ומקורים נעשה על ידי תנופות שתי הלחם]:

ובהן ועל ידן מתייחדים גם חיות הcabשים להיות בטלים בשרשון ומקורן העליון, להיות הכל בבחינת ביטול.

.52. ת"ז בהקדמה ג.ב. וראה תו"א יתרו עא, א; עב, ב.

.53. רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ב, ה"י.

.54. ויקרא כג, יז.

החיות, ומקור החיות המהווה עולמות הנפרדים יש מאין הוא בבחינת המתנשא מימות עולם, שהוא חיותם והתהווותם, שמחמת שמתנשא ומסתלק מהם או ר אין סוף ברוך הוא למללה ואני מתלבש בהםים ממש, לכך נתהווה חיותם וקיים בבחינת נפרדים להיות דבר ויש בפני עצמן, וכבהלוותם למקורן ושרשן, הוא המתנשא מימות עולם, נעשו גם הם בבחינת התנשאות שלמעלה, לאחר שנבללו ונתאחו במרקם ממש.

ית' בבחוי יש בפני עצמו, כי אין עוד מלבדו (תקס"ח).

ועפ"ז נמצא, שתנוחת שני הלחם לעלות למללה להיכל בשרשם, הרי היא עליה לבחינת ההתנשאות של הקב"ה, שההתנשאות זו היא היא מקור התהווות כל העולמות.

[ועפ"ז יובן מה שתי הלחם הן חמץ:] ובהלוותם למקורן ושרשן – הוא 'התנשא מימות עולם' – נעשו גם הם בבחינת התנשאות שלמעלה לאחר שנבללו ונתאחו במרקם ממש.

שתי הלחם עולמים ונכללים במקור חיים כל העולמות, שהוא בבחינת ההתנשאות של הקב"ה, הרי אף גם הם נעשים כמו המקור בו הם נכללים, ולכן "חמצן תפינה", שהחמצן עניינו הגבהה וההתנשאות.⁵⁹

הגהות צמה צדק
ז. ועיין מ"ש מוח בלקו"ת במדבר גבי חג השבעות, על פסוק וירבר אלקים כי (טו, ג), עיין שם.

הנפעלת מן ההתנשאות, היינו בחיות הנמשכת על ידה בעולמות, שהוא מהווה עולמות נפרדים שהאלקות 'מנושא' מהם; אבל לא בבחינת עצמה, שהיא מידת אלקית המיחודה בוטית.

ולכן, בכל הרכבותה שם המשוכות ב'עולם הפירוד', בהם יש להזזה מ'חמצן', כי יש שם נייקה לקליפה. משא"כ כאשר היה עולה ונכללת במרקורה – אין כל מקום לנייקת הקליפות, והציווי הוא 'חמצן תפינה' דיאק, להורות על בחוי ההתנשאות דקדושה.

.55. מנהות פ"ה מה"א.

.56. ויקרא ב, יא.

.57. ברכת יוצר.

.58. ראה לקו"ת פ' בלק ד"ה מי מנה בעניין התהווות מחמת ההתנשאות.

.59. ליתר ביאור: בדרך כלל הנה ההתנשאות וסילוק האור נותנת מקום לקליפה, ולכן יש להזזה מהתנשאות ו'חמצן' בקרובן, כי יכול להיות ממנו נייקה לתנשאות דקליפה. אמנם, כל האחזקה הוא של הקליפה היא רק בתוצאה

ובזה יובן ההפרש שבין כבשי עצרת לבין שני הכבשים התמידים ליום, כי שני כבשי עצרת הם שלמים הנאכלים לבעים, מה שאין כן שני כבשי התמידים ליום הם עולות. והענין, כי התמידים הם הכבשים הנמשכים למיטה לעולם הפירוד בנו⁶¹, ואזוי אי אפשר להאכיל לבעים, שלא יומשך למיטה מטה יותר, ויהיה אחיזה ויניקה לטטרא אחרת, וצריך להיות כולל כליל. אבל כבשי עצרת שהם על לחם הביכורים תנופה לפני הוי, למעלה במקורות לבחינת כשבים, וגם נכללים ומוחדים לבחינת שתי הלחים בנו⁶², שם אין שליטה ויניקה כלל, ולכן הם שלמים הנאכלים אפילו לבעים.

כי התמידים הם הכבשים הנמשכים למיטה לעולם הפירוד בנו⁶¹, ואזוי אי אפשר להאכיל לבעים, שלא יומשך למיטה יותר, ויהיה אחיזה ויניקה לטטרא אחרת, וצריך להיות כולל כליל.

כאשר הביטול יורד להאריך בעולם הפירוד, דהינו בכבשי התמיד, הרי אם יוריד האדם את חיota הקרבן יותר, על ידי שייאכל ממנו אכילה גשמית, יש חשש שיינקו ממנו הקליפות. ולכן כבשי התמיד הם קרבן עולה, שאין בהם חלק הנאכל לבעים.

אבל כבשי עצרת, שם "על לחם הביכורים תנופה לפני הוי"⁶², למעלה במקורות לבחינת כשבים, וגם נכללים ומוחדים לבחינת שתי הלחים, בנו⁶¹ – שם אין שליטה ויניקה כלל, ולבן הם שלמים הנאכלים אפילו לבעים.

בכבשי עצרת עולמים המידות למקורן בכתף, בנו⁶¹, שם הכל מיוחד באלקות ואין כל יניקה ללוומה זה, הרי אין כל מניעה שייאכלו, "ואדרבה מצוה שייאכלו, דהינו שיתעורר גם הם לקבל משם" (תקס"ה).

פרק ה

כבשי עצרת - שלמים הנאכלים

[בפרק זה יבאר ע"פ הנ"ל, הטעם שכבשי עצרת נאכלים, בניגוד לכבשי קרבן התמיד:]

ובזה יובן ההפרש שבין כבשי עצרת לבין שני הכבשים התמידים ליום: כי שני כבשי עצרת – הם שלמים⁶⁰ הנאכלים לבעים, מה שאין בין שני כבשי התמידים ליום – הם עולות⁶¹.

לעיל נ מבואר ההבדל בין שני הכבשים דשבועות לכבשי התמידים לכל השנה – שכבשי עצרת מתעלמים למקורות העליון, ואילו כבשי התמידים הם כפי שנמשך בח"י הביטול לעלמא דפדורא.

ועל פי זה יבואר הטעם הפנימי להבדל נוסף שיש בין כבשי עצרת וכבשי התמידים, והוא שכבשי עצרת הם שלמים, ונאכלים לכהנים, משא"כ כבשי התמידים אינם נאכלים, אלא נקטרים כליל על גבי המזבח.

וחענין:

.62. ויקרא כג, ב.

.60. ערכין כה, ב.

.61. במדבר כח, ג.

פטלוני האליזר

לזכות ידידינו הנכבד

הרה"ח ר' אברהם בן שרה אסתר שיחי

וזוגתו מרתה הניה בת רבקה תהיה

הוילצברג

וכלי יוצ"ח שיחי

לזכות

ידידינו הנכבד הרה"ח ר' ישע"ז זושא

וזו' מרתה אסתר שיחי ווילצברג

שיהיו להם ברכות בכל מכל כל בטוב הנראת והנגללה

לזכות

השליח הרה"ת ר' יוסף יצחק זוגתו מרתה שטערנא

שרה שיחי מינץ

ולזכות הילדיים מנחם מענדל, איזיק גרשון,
צמה, משה, וח'י מושקא שיחי מינץ
שיהיו להם ברכות בכל מכל כל בטוב הנראת והנגללה,
ושירשו מהם הורייהם אידיישע סיידישע נחת

לעלוי נשמת

הרה"ת ר' אליהו ציון בן הרה"ת ר' חנניה ומרתה ברוכחה

ולזכות מרתה סופי בת גדור שטבלחט"א

ומזכות ר' חיים שמעון בן דהלו,

מרתה חי' לאה בת ראישא קא שיחי
נדבת אוריאן בן סופי זוגתו מרתה חנה טיבע
בת חי' לאה ומשפחתם שיחי

שיהיו להם ברכות בכל מכל כל בטוב הנראת והנגללה

לעלוי נשמת

הרה"ת ר' בנימין זאב

בן הרה"ת ר' אברהם שיבלחט"א סילוועד

נתנדב עיי זולכות הוריו

הרה"ת אברהם וזוג' שיחי סילוועד

נדבת

ר' יוסף הלי זוגתו מרתה חנה מלכה שיחי

גורביבץ

לזכות כל משפחתו

שיהיו להם ברכות בטוב הנראת והנגללה בכל מכל כל

מנדרבים הורשאים

לזכות הרה"ת ר' לוי הלוּי בן שרה זוגתו
מרת שׁיינא מלכה בת דחאל
ובניהם יהודית, צבי הירש הלוּי, חי'
מושקָא בת שׁיינא מלכה
...

Refuah Sheleima to
Daniel Reuvein ben **Dina**
Donated Anonymous!

לזכות ר' יעקב בן חנה שייחו גרשון
וכל משפחתו
...

הרה"ת ר' שלום דובער זוגתו לזכות
מרת חי' מושקָא גורבִּין
וכל משפחתם

לזכות הרה"ת ר' שמואל דוד זוגתו
שייחו ניומאן וכל משפחתם
...

לזכות משפחת אהרן
שיטברכו בכתו"ס
...
לזכות משפחת באבישט
שיטברכו בכתו"ס

לזכות הת' מנחם מענדל בן שׁיינא באשא
...

לזכות הרה"ת ר' אביגדור סימאנדס וכל משפחתו
...

לזכות ולרפו"ש עבור חי' אללה שותחי' בת ריסא
ולזכות עמנואל בן חי' סאהה
...

לזכות ולרפו"ש ליוסף יצחק בן איריס ודורי בן אורה
...

לזכות אשר בן דינה לויוג מושורש נשמו
ולגאולה שלימה של עם ישראל בקרוב מכם
...

לזכות ולרפו"ש לשאול אללה שייחי' בן חנה דבקה שתחי'
...

לזכות מרת חנה מינא בת שושנה אביבה
...

לע"ג הרה"ר כתראיל שלום בן הרה"ר חיים יצחק ע"ה
...

לזכות הרה"ת ר' נחמן דוב שייחי' בן מאלע, ומשפחתו
...

לע"ג יחזקאל בן יוסף חיים ולע"ג דבקה בת יחזקאל
...

לע"ג ר' דראובן בן ר' יוסף דוביינשטיין ע"ה
נדבת חתנו ר' מיכל קארציא
...

לזכות יהודית ולזכות אחיה תיה חי' מושקָא, צעדא, ואחיה
שרוגא פיזויש, מנחים מענדל

נדבת הורי' מרדכי אברהם ישעיוו זוג' מרות אסתר ספרה טלנער
...

לזכות הרב ומפעיע שמואל לו, שימשיך בעבודתו הקודש,
מאת תלמידיו שואל גנגוג'

...

לזכות אייזק גרשון בן שׁיינא באשא, מנחים מענדל, לוי,
יוסף, חי' מושקָא, שלום דובער, אברהם זאב, יהושע זעליג
...

לזכות ר' לוי יצחק הלוּי זוגתו מרת חנה קורינסקי
וכלי יצאי חליציהם ולזכות יתר מנהם מליבורן אוסטרליה
...

לע"ג דראובן אברהם בן אלתר שלמה ליטמן
...

לזכות התמים מיכאל והבי

לזכות כ"ק אדרמו"ר נשיא דורינו
ולזכות הרבנית הצדיקנית חי' מושקָא
...

לזכות הרה"ת ר' אברהם דוד ומרת דחאל לאה טיברג
...

לע"ג בתיה בת שלמה הלוּי ע"ה
...

לזכות לוי זוגתו מרת רבקה לאה ובניהם חי' מושקָא, מנחים
מענדל, ובתיה מינא געלב
...

לזכות התמים אליה סילפין
...

לזכות הרה"ת ר' אברהם אברמסון וכל משפחתו
...

לזכות הרה"ת ר' נחמן דוב שייחי' בן מאלע, ומשפחתו
...

לזכות הרה"ת ר' ישראל מאיר אברמסון וכל משפחתו
...

לע"ג הרה"ת אברהם ישע"י בהרוה"ת עובדי ע"ה שטראקס
...

לזכות בת שביע שתחי'
בת הרה"ת יהונתן מריזוב וכל משפחתו
...

לזכות דינה בת שביע בת מאירה אסתדר
...

לזכות פערל ריזל בת אהובה ברכה
...

לזכות הרה"ת ר' יהושע בירקאוויין וכל משפחתו
...

לע"ג דבקה אלטאה בת חנה לאה ע"ה
...

לע"ג חילדה היקרה עדאל שיינא ע"ה
בת הרה"ת מרדכי אליה לוחט"א האנאווער
...

לזכות הרה"ת ר' חיים משה זוגתו מנוחה רחל
ובניהם מנחים מענדל ופאסיא
...

לע"ג הרה"ח הרה"ת ר' שמואל אייזק הלוּי ע"ה פפאזק
נדפס על ידי זוכות משפחתו
...

לזכות אסתדר בת דחאל

Sposored in part by
~ The LA Community ~
And Yirmy Andrusier

נדפס באדיבות

520 W. Willow St. · Long Beach, CA 90806
562.294.3207 · sales@sprintingllc.com
www.sprintingllc.com